

10. Noha ő nem cselekedett / Semminemű hitlenséget,
Álnokság szájában nem volt, / Bűn benne nem találtatott:
11. Mint a bárány, olyanná lett, / Mely mézsárszékre vitetett,
S mint juh ötet nyírók előtt: / Megnémult, szája veszteglett;
12. Érettünk káromoltatott, / És méreggel itattatott,
Szörnyen megostoroztatott, / Ruhája sorsra osztatott.
13. És verejtékezett vérrel, / Koronáztatott tövissel,
Által veretett dárdával, / Így kiált fel nagy felszóval:
14. Én Istenem, én Istenem! / Miért hogy elhagyál engem?
Kezedbe ajánlom lelkem, / Immár letésem életem.
15. A mennyei magas égben / Istennek dicsőség légyen,
Ki szent Fiát küldé értünk, / Hogy Megváltónk lenne nekünk.

szöveg: *Vexilla regis prodeunt* latin himnusz (V. Fortunatus, 6. sz.) | fordítás: Sik S.
dallam: *Cantus catholici*, 1651

484

1. Ki - rá - yi zász - ló jár e - löl,
Ke - reszt - fa tit - ka tün - dö - köl,
Me - lyen az é - let hal - ni szállt,
S meg - tör - te hol - ta a ha - lált.

2. Kegyetlen lándzsa verte át Gonosz vasával oldalát,
S mely szennyet, vétket eltörölt: Belőle víz és vér ömölt.
3. A szent ígélet, ím, betelt, Mit a hű Dávid énekelt:
„Az Úr, halljátok, nemzetek, Kereszthen trónol köztetek.”
4. Szentháromság, dicsérjenek, Üdvösség kútja, mindenek!
Legyen győzelmünk, add meg ezt, A diadalmas szent kereszt!